

ТЕПЕР, ЯК СТЕЖКОЮ ІДУ...

Хто з нас, чоловіків, проходив
Байдуже повз жіночий силует,
Хоч поглядом, але проводив –
Це ж чоловічий наш менталітет!

І я, для щирості признаюсь,
Судіть – ніколи винятком не був,
Було, на жінку оглядаюсь –
І вже в уяві ... майже роздягнув.

Таке й до старості траплялось
Зі мною, та не з погляду самця,
Бо всіх жінок це стосувалось,
Як чисту воду пив я з їх лиця.

Мистецтва й пристрасті заложник,
Мольберта, пензля й олівця,
Я у душі був ще й художник,
А жінка – це ж натура для митця!

Від Сатани, чи то від Бога
Таке роздвоєння до нас іде,
Ще від Адама неспромога
Його позбутись з глибини грудей.

Лиш час пригнічує бажання,

Отож тепер, як стежкою іду,
Не відчуваю хвилювання,
Коли зустріну жінку молоду.

Нехай з небес вона скотились,
Як зірка світить в тисячі ампер,
Повага тільки й залишились,
Мов дочку, проведу її тепер...

Дата написання вірша: 2022-06-09